A°. 1827. No. 84.

LEYDSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 16 JULIJ.

IÖNISCHE EILANDEN.

ZANTE den 2 Junij. Den 31 Mei seinde men in dit eiland Turksche schepen; den 1 Junij zag en herkende men de vloot van Konstantinopolen. Zij bestond uit 29 vaartuigen, te weten: 1 linieschip, 8 fregatten, 12 corvetten, 4 brikken en 2 schoeners. Zij bleven den ganschen dag daar, in de wateren van Morea kruissen. Lord Cochrane, die met het fregat *de Hellas* tusschen de Scrophes en Patras was, verliet, bij het naderen der vloot, deze stelling, en bleef den geheelen achtermiddag van den eersten Junij, tusschen de Scrophes en het kanaal van Ithaka.

Den 2 bevond zich de Turksche vloot in de nabijheid van het kasteel Tornesa; Lord Cochrane had zich nog verder van de stelling verwijderd, waar hij zich daags te voren bevond. Noch het stoomschip de *Karteria*, noch eenig ander Grieksch vaartuig was bij hem. De prijzen die hij gemaakt had bleven steeds achter het fregat de *Hellas*.

Zoodra de aankomst der Turksche vloot te Zante bekend was, heeft het Grieksch comité een aviso naar Lord Cochrane afgezonden. Zijn neef, den 31 Mei hier aangekomen, ligt in het Lazareth, in quarantaine, van waar hij naar Marseille gaan zal.

Het Ioniesch stoomvaartuig de *Sir Frederik Adams*, dat in den morgen van den 5 naar de andere Ionische eilanden afgevaren was, had in den namiddag van denzelfden dag 18 oorlogs-vaartuigen ontmoet, die een gedeelte der vloot van Konstantinopolen uitmaakt. Men vraagde hem, wie hij was, en op zijn antwoord, dat hij tot het Engelsch-Ioniesch Gouvernement behoorde, liet men hem zijnen weg vervolgen, na hem buitendien gevraagd te hebben, of hij niet wist, waar Lord Cochrane zich op hield, dien men opzocht.

— Den 6 heeft men van nieuws naar de golf van Patras uitgeklaard, daar toch de aangekondigde blokade van Lord Cochrane niet bestaat.

Men bespeurt het fregat *Hellas* niet meer, en niemand hier weet, welke rigting het genomen heeft. Ook heeft de Turksche vloot deze streken verlaten, op eenige kleine oorlogsvaartuigen na, die de zee tusschen Missolunghi en Patras doorkruissen.

Volgens de tijdingen uit Prevesa, was de zoon van den Seraskier Reschid Pacha te Janina aangekomen, om er als Gouverneur te resideren. Hij heeft tot Luitenant Suleiman-Bey Conizza, een Albanees. Ibrahim Pacha bevond zich in het begin dezer maand te Patras; zijne Arabieren hadden Vostizza op de golf van Lepante bezet. De hoofden van 30 plaatsen, langs die golf gelegen, zouden zich bij Ibrahim vervoegd en aan hem onderworpen hebben.

(Volgens berigten van de Turksche grenzen, hebben de Pacha's van Weddin, Rudschuk, Silistrie en Belgrade bevel gekregen, om nieuwe korpsen infanterie en kavallerie, op den Europeschen voet te organiseren. Deze troepen moeten, omtrent de helft der maand Julij, in de omstreken van Andrinopolis vereenigd zijn, om vervolgens, naar de omstandigheden, op Konstantinopolen en de vorstendommen Moldavien en Wallachyen gerigt te worden).

RUSLAND.

KROONSTADT den 23 Junij. Den 20, des avonds ten 11 ure, is de Keizer onverwacht aan boord van het Admiraalsschip *de Azoff* gekomen. Ten 3 ure des morgens werd het sein aan het eskader gegeven, om het anker te ligten en onder zeil te gaan, en ten 4 ure vervong de Keizerlijke standaard de Admiraalsvlag aan boord van den *Azoff*, en werd dadelijk door alle de schepen en forten van Kroonstadt, Cronslot en Risbanc met twee duizend kanonschoten begroet.

De geheele vloot koos nu met eene zachten en voorspoedigen wind de ruimte en stevende den dag van den 21 onder de oogen van den Keizer langs de hoogte van Krasnaïa Gorka. In den avond kreeg het eskader bevel om haren koers voort te zetten, en ter middernacht kwam Z. M. hier ter reede aan boord van het jagt *de Tornéo*; de Keizer is vervolgens in een sloep naar Peterhoff terug gekeerd.

Het oorlogschip *de Konstantyn* en het fregat *de Helena*, uit de Middellandsche zee terug gekeerd, met het equipage der garden, liggen nog ter reede, maar zullen zich weldra bij het eskader van den Admiraal Séniavine gaan voegen.

GROOT BRITTANNIE.

LONDEN den 7 Julij. Het tractaat betrekkelijk de zaken van Griekenland is met toestemming van Oostenrijk geteekend, ofschoon deze laatste Mogendheid geen dadelijk aandeel neemt in de maatregelen, welke men ten behoeve der Grieken staat te bewerkstelligen.

— De officiele Courant deelt de benoeming mede van den Hertog van Argyll tot Groot-Zegelbewaarder van Schotland, als mede de verheffing van den Heer Thomas Hamilton, gewoonlijk genoemd Lord Binning, tot de waardigheid van Pair met den titel van Baron Milros.

— Lord William Bentink zal naar Indien vertrekken in de hoedanigheid van Gouverneur-Generaal.

Den 11 Julij. Lord Liverpool, die reeds wederom zijnen tuin betrad, en de woorden *ja* en *neen* spreken kon, ligt door een aanval van kramp in beide handen, gevolgd van stuiptrekkingen over het geheele ligchaam, van nieuws te bed.

— 3 pCts. gereduc. 86 en 3 vierde, 3 pCts. gecons. op de rescontre 78 en 1 achtste, 3 en 1 half pCts. 83, 4 pCts. 102, 5 pCts. Eng. Russen 94 en 1 vierde, 3 pCts. Deenen 63, 6 pCts. Kolumbia 31, dito Mexico 96 en 1 vierde, Spaansche bons 11, dito Grieksche 17, Echikier-biljetten 62 sch. premie, Indiaansche bons 92.

FRANKRYK.

PARYS den 11 Julij. De brik *de Railleuse* is, den 6 dezer, van Brest onder zeil gegaan, om de Fransche visschers schepen bij Terre Neuve, te waarschuwen dat Frankrijk den oorlog verklaard heeft aan den Dey van Algiers, en dat zij die bij hunnen terugtogt de Middellandsche Zee zouden willen binnenloopen, bevorens Kadix zullen moeten aandoen, om er het konvooi van een oorlogsvaartuig af te wachten.

— Een buitengewoon koerier heeft van Madrid te Irun het bevel aan den Commandant dier grensplaats overgebragt, om den nieuwen Nuntius van Z. Heiligh. Spanje te laten binnentrekken, en hem alle de eerbewijzingen aan zijnen rang en karakter verschuldigd te doen geworden, terzelfder tijd zijn er eensgelijks brieven aan den Nuntius te Bayonne overgebragt, om hem dit nieuwe besluit van het Spaansche kabinet mede te deelen. Men weet (voegt er de *Echo du Midi* bij) dat de schijn van eenige verschillen tusschen het hof van Spanje en dat van Rome, de aankomst van den Nuntius in de hoofdstad had doen vertragen.

— Twee grijsaards, de een van 70 jaar, de ander 75 jaren oud, hebben voor het Hof van Assises te Straatsburg wegens falsiteit te regt gestaan.

De eerste is vrijgesproken, maar die van 75 jaren is tot vijf jaren gevangenis-straf en het brandmerk verwezen.

De levendigheid, welke deze beschuldigde, *Lippmann* genaamd en voormalig Israëlitische onderwijzer, onder de debatten had doen blijken, verliet hem niet bij het vernemen van zijn vonnis. Toen hem de tolk, die hem hetzelve moest overzetten, hem berigtte, dat hij, bevorens zijn straf te ondergaan, zou moeten te pronk staan, viel hij hem driftig in: „Ik wil er niet meer van hooren; snijdt mij liever het hoofd af, Mijnheer de President!" Met moeite bragt men hem om naar het verdere te luisteren; maar als hij vernam, dat hij daarenboven zoude gebrandmerkt worden, ontstak zijne gramschap van nieuws: „Hoe! ook het brandmerk? Ik wil het niet; ik heb het u reeds gezegd, Mijnheer de President, snijdt mij liever het hoofd af!" en ditmaal was hij niet tot zwijgen te brengen, dan door hem buiten de gehoorzaal te voeren.

— De Heer Thayer, eigenaar van het voormalig hotel van Montmorency, waar hij zijnen gang van Panoramas heeft opgerigt, was door den Prefect van de Seine gesommeerd om, *zonder schadeloosstelling*, het noodige terrein af te staan, ter uitbreiding van de straat Vivienne tot aan de Boulevards; op grond, dat het nationaal koopscontract van Frimaire jaar VII. medebragt, dat de verkrijger (van wien de Heer Thayer het naderhand gekocht heeft) gehouden zoude zijn, om *zonder schadevergoeding*, de alliniementen te dulden, bij het comité der openbare werken, bepaald. De Heer Thayer den Prefect voor de civiele regtbank gedagvaard hebbende, ten einde de schadeloosstelling te regelen, die hem toekwam, heeft de Regtbank met verwerping van de exceptie van incompetentie, door den Prefect voorgesteld, beslist, dat de gemelde clausule niet kan uitgebreid worden, tot de verpligting om door zijn eigendom een straat te laten trekken van zeven en dertig voet breed, en drie experts benoemd, om het terrein te waarderen, dat men op 2 tot 300,000 franken schat.

— De 5 pCts. 103 fr. 5 c.; 3 pCts. 73 fr. Bank-Actien 2010 fr.

NEDERLANDEN.

BRUSSEL den 11 Julij. Men heeft onderscheidene beschikkingen afgekondigd omtrent de Mededinging in Toonkunst, welke Maandag den 16 Julij aanstaande hier plaats zal hebben.

Zondag den 15, op zijn laatst ten zes ure des avonds, zullen de vereenigde genootschappen onder klokkengelui, hunne plegtige intrede in de stad doen, en op hunnen togt onderscheidene marschen uitvoeren.

Maandag den 16, zullen zich de Genootschappen, na de inspectie, die ten 8 uren des morgens op het Stadhuis, voor de prijs der kleeding en houding geschieden zal, in optogt naar het park begeven, voorafgegaan en gevolgd door detachementen kavallerie en infanterie van het garnizoen en vergezeld door de Commissie der directie en de leden van de Jury, zullende de kompagnie spuitgasten, sapeurs en pompiers, ter weerszijde eene rei formeren. De stoet zal het park binnentreden door het ijzeren hek, tegen over het paleis van Z. M. en binnen den omtrek voor de mededinging bestemd stil houden, voorts den laan volgende, welke van dat paleis naar de Groenekom voert. De Genootschappen zullen zich vereenigen binnen de plaats die hun tot Vauxhal toegewezen is, waarvan zij zich achtereenvolgens, met hun vaandel aan het hoofd, naar de groote Turksche tent voor de mededinging vervaardigd, begeven zullen; waar hun bepaalde plaatsen zullen voorbehouden worden. Het Genootschap der Groote Harmonie van Brussel, zal een muzijkstuk uitvoeren, om de opening der mededinging aan te kondigen. De Genootschappen zullen naar de orde van bij het lot getrokkene nummers gehoord worden. De dorp-gemeenten gaan voor de steden van den tweeden rang, en deze voor de steden van den eersten rang. Nadat de steden van den tweeden rang medegedongen hebben, zal de mededinging gedurende twee uren geschorscht worden. Zoodra de mededinging geëindigd is, zal de Jury haar oordeel vellen, hetwelk door den Burgermeester zal afgekondigd worden: waarna het Genootschap der Groote Harmonie een trompetgeschal (*fanfare*) uitvoert.

(Het vervolg op den kant van deze blads.)

Dingsdag den 17 zal de uitdeeling der prijzen geschieden op de plaats der mededinging. De Genootschappen zullen er zich des morgens ten 10 ure van het Stadhuis naar toe begeven in dezelfde orde als daags te voren.

De vaandels der overwinnende Genootschappen zullen met eene krans versierd worden, en de prijzen door den Burgemeester en Regering uitgedeeld: elk Genootschap zal, na den prijs ontvangen te hebben, een muzijkstuk naar zijne keus uitvoeren.

Des avonds zal men de Genootschappen in de Tooneelzaal van het park en in de zaal der *Vaux-Hall* onthalen. Er zal geillumineerd en een vuurwerk afgestoken worden, en bal zijn.

De Jurij welke oordeelen moet over de uitvoering der muzijkstukken, en de toekenning der uitgeloofde eerprijzen, bestaat uit de Heeren: *C. Borremans*, Directeur der bijzondere muzijk van Z. M., en gewezen Directeur van het orchest in den Koninglijken Schouwburg; *H. Demunk*, Directeur der groote harmonie van Brussel; *Nuytz*, Directeur der muzijk van de 1ste afdeeling Infanterie; *de Windt*, gewezen tweede Directeur van het orchest van de Koninglijken Schouwburg, en gewezen Directeur der Societeit *de Harmonie*, van Gent; *Cardon*, Fluitmeester; *Daubigny*, een der tegenwoordige Directeurs van de Koninglijken Schouwburg, en *Snel*, Violist Solo en Componist.

De Jurij, welke den prijs moet toewijzen voor de fraaist gekleede Genootschappen, is zaamgesteld uit den Generaal-Majoor *Wautier*; den Burggraaf *de Pesters*, Kapitein der Huzaren; den Baron *de Tombes*, Kolonel der 1ste afdeeling Infanterie; den Heer *Bortier*, lid van den Stedelijken Raad, en den Schepen van Brussel *Huijeman Neufcour*.

De mededingende Genootschappen zijn uit de dorpen Bornhem, Wasmes, Hamme en Willebroek; uit de steden van den tweeden rang Aalst, Halle, Hoei, Roermond en Waveren; uit de steden van den eersten rang, Antwerpen, Brugge, Kortrijk, Gend, Leuven, Mons, Namen en Enghien, welke laatste, alhoewel van den tweeden rang, heeft verzocht met die van den eersten te mogen mededingen.

De Turksche tent midden in de Groene Kom van het park, is twaalfhoekig, genoegzaam verheven en van alle

(Het vervolg op de volgende bladz.)

kanten open. Tegen over deze tent, aan het einde der laan, welke dadelijk van het Paleis afloopt, is eene zitplaats voor den Koning en het Koninklijk Huis opgeslagen. Regts van de Koninklijke zitplaats eene andere voor den Staatsraad en Hooge Ambtenaren; tegen over deze eene soortgelijke voor de Regering der Stad, en een weinig verder eene kleine vierkante voor de Heeren beoordeelaars. Rondom, en tot op eenen genoegzamen afstand van de middeltent, zijn verscheidene banken amphitheatersgewijze opgeslagen. Er zal mede gelegenheid zijn tot het bekomen van ververschingen.

— De liefhebbers van duiven te Gend hebben maatregelen genomen, om middels dezelven op het spoedigst den uitslag der mededinging te vernemen.

— De Heer *Germain*, Koningsraad van Ambassade bij den H. Stoel, is heden ochtend als kourier hier aangekomen; zijnde den 3 van Rome vertrokken.

LEYDEN den 15 Julij. De laatste ontvangene berigten uit Batavia van den 24 Februarij, bevatten geene nadere opgekomene veranderingen in de krijgstellingen tegen de muiters, die wij in ons N°. 76, van den 25 Junij, artikel *Leyden* medegedeeld hebben.

Door Zijn Exc. den Commissaris-Generaal waren de navolgende benoemingen gedaan:

Tot Hoofd-Commies bij het haven- en equipagedepartement te Soerabaija, *C. F. W. Stutz.*

Tot Zout-Pakhuismeester te Simpang, residentie Madura en Sumanap, *J. Mourits*, thans Zout-Pakhuismeester te Sidaijoe, residentie Grissee.

Honorabel ontslagen: de Deurwaarder bij het hoog-militair geregtshof, *C. van den Bendt.*

Ontslagen: de Ambtenaar *V. R. Vincent*, gewezen Secretaris der residentie Grissee, en de Zout-Pakhuismeester te Simpang, residentie Madura en Sumanap, *L. Visser.*

Bij het militair-departement, is ontslagen de gesuspendeerde Onder-Inspecteur de 2de klasse, *H. G. Hekkert.*

— Te Munchen in Beijeren, is een Serjant-Majoor van het 1ste regiment ligte kavallerie (Kokrs) genaamd, van wien men sedert den veldtogt in Rusland niets gehoord had, in het begin dezer maand, in die zijne geboorte stad uit Siberien, teruggekomen, na eene afwezigheid van 15 volle jaren.

MENGELINGEN.

TOESTAND VAN *PERZIE* ONDER DE *KALIFS* VAN *BAGDAD.*

Overwinnaars van Perzie, duurde het niet lang of de Muzulmannen verdeelden zich in twee sekten. De Perzen namen de leer van *Ali* aan, en deze *Ali* was de schoonzoon van *Mahomed*, maar daarom overlaadden zij ook met vervloekingen de drie eerste Kalifen die zij als usurpateurs of onregtvaardige bezitters beschouwden. Zeker is het altoos, dat zij met weerzin aan hen gehoorzaamden, en dat zij partij namen voor de sekte van *Ali* in de bloedige twisten tusschen de sekte van *Mahomed*, wegens de opvolging in zijne burgerlijke en Godsdienstige magt. De landbouw kwijnde, en de kunsten ontvloden een land, welks inwoners zich beroemden op hunne diepe onkunde en de volstrekte verachting voor alle soort van wetenschap. *Saad* had bij zijne eerste verovering zeer belangrijke ontdekkingen gevonden, aangaande de alleroudste geschiedenis van Perzie, en hij vroeg aan den Kalif *Osmar* verlof om deze boeken te bewaren en de herinneringen tot de nakomelingschap over te brengen van de gebeurtenissen, die van oudere dagteekening zijn dan hunne vijandige inval. De barbaarsche Kalif gaf hem ten antwoord: „smijt dezelven „in het vuur of in het water, want indien hetgene „zij bevatten, nuttig is tot de kennis der waarheid, „dan zal de Koran dit wel leeren, en wanneer het „daarmede strijdig is, dan is het niet behoorlijk om die „boeken te bewaren." Men besloot dus om die boeken, hetzij door het vuur, hetzij door het water te vernietigen. Men voldeed aan dit gebod, en op die wijze gingen de aloude geschiedkundige gedenkstukken der voorvaderlijke Persische geschiedenis tot niet. De andere werken werden niet meer geëerbiedigd, alle wetenschappen, en de voetstappen zelfs der civilisatie gingen verloren in dit ongelukkig land. De oude taal van Perzie hield op in gebruik te zijn. Het Arabisch werd toen de gewone volkstaal. Het werd eene misdaad om het allergeringste officieele stuk te schrijven in het Persisch; zoo was het, dat de Muzulmannen alle pogingen aanwendden om hen de rol te doen vergeten, die zij eenmaal op het tooneel der wereld bekleed hadden. Nogtans droegen zij magtig bij om het Kalifaat aan de Ommiaden te ontnemen, ten einde hetzelve aan de Abassiden over te brengen, en door deze nieuwe proeve hunner krachten, werd het gemakkelijk om te voorzien, dat Perzie ten eenigen dage de plaats en den rang zoude kunnen hernemen, die aan hetzelve Rijk van oudsher toekomt, onder de overwegende magten van Azie. Zoo is dan die aloude Monarchij door tweedragt, door bijgeloof en door Priester-list ten ondergegaan; en echter was Perzie door meer dan een middel berekend om den eersten rang der beschaving en verlichting te bekleeden, en zoo was dat Rijk de grond, uit welken men alles goeds had kunnen verwachten, en zoo kan men uit deze geschiedenis ook dit nut trekken, dat waar verlichting en gezond verstand heerscht, daar ook voorspoed, magt en welvaart gevonden worden, maar dat ook die voordeelen alle door duisterheid en verzuimde verstandsbeschaving verloren gaan.

DE TAHERITEN ONTWELDIGEN KHOROZAN AAN DE KALIFS, (820.)

De inwendige oneenigheden onder de Kalifen-familie, droegen veel bij om den eerbied te verminderen dien de Muzulmannen voor deze hunne Opperpriesters koesterden; men vreesde de wapenen hunner Veldoversten, maar de begaafdheden dier Veldheeren waren bestemd om heilloos te worden voor hunne meesters, gewoon om altijd te overwinnen, zagen de Krijgsoversten niet wee zin dat hunne luisterrijke overwinningen dienen moesten om slechts de magt te vermeerderen van eenen Vorst die zich alleenlijk in zijn Paleis bezig hield met gebeden en zinnelijke vermaken, zonder dat het leger of de Legerhoofden eenig voordeel trokken van de gevaren aan welke zij zich onophoudelijk moesten blootstellen. Eerzuchtige menschen zoo als zij waren, begonnen zij te gelooven, dat zij niet te minder goede Muzulmannen zouden zijn wanneer zij alleenlijk het geestelijk gezag der Kalifen bleven erkennen, en hun de wereldlijke magt ontnamen. *Thaër*, Gouverneur van Khorosan, miskende aldaar het gezag der Kalifen, en verklaarde er zich zelven Souverein van in 820. De al te zwakke Kalif liet deze usurpatie ongestraft. *Thaër* liet het bezit van zijnen kleine Souvereiniteit aan zijne kinderen over. Gedurende eenigen tijd bloeide het land van Khorosan onder hun bestuur; nogtans duurde hunne magt slechts korten tijd. *Mohammed*, de derde zijner opvolgers, wist zich noch te doen beminnen door zijne onderdanen, noch eerbiedigen door zijne naburen, en zag zijne staten ontnemen door eenen krijgsman die uit de allerlaagste standen der maatschappij te voorschijn getreden was.

YAKOUB, *Stichter van het Stamhuis der* SOFFARIDEN, (873.)

Yacoub, zoon van een Koperslager of Geelgieter, oefende tot zijn achttiende jaar dit bedrijf zijn's Vaders uit. Toen echter verliet hij hetzelve en stelde zich aan het hoofd van eene bende struikroovers, en wist zich een zeker aanzien te geven in dit nieuwe beroep, hetwelk bij de Tartaren ook niets onteerends in zich heeft. Een Prins van Segeszan verbaasd over de bekwaamheden welke *Yacoub* in het voeren van den kleinen struikroovers oorlog ontwikkelde, gaf hem eens het bevel over eene kleine bende, en daarna het opperbevel over eenen krijgstogt met zekeren *Dehrem*, ook een weerspanneling, die de landen van *Mohamet* verwoestte. Deze Vorst stierf en *Yacoub* had weinig moeite noodig om den jongen Zoon van *Dehrem* het gezag te ontroven. Toen hem gevraagd werd om welke redenen en op wiens gezag hij den oorlog voerde, wees *Yacoub*, (die geen ander regt kende dan dat van den sterksten) op zijnen sabel: *zie daar*, zeide hij, *mijne redenen en mijnen titel!* Nadat hij zijne vijanden overwonnen had, deed hij zich door een zeer schoon karakter kennen, en de volken zegenden de billijkheid van zijn bestuur; terwijl hij in zijn leger een nauwgezette krijgstucht onderhield, maakte hij zich niet te min bemind bij zijne krijgsknechten. Zij behaalden onder zijne aanvoering, de eene overwinning na de andere, en werden rijk, maar hij gedoogde daarom echter niet, dat zij zich aan werkeloosheid of weelderigheid overgaven, en hij stond niet toe, dat eenige de minste verslapping in de krijgstucht plaats mogt vinden. Nadat hij den Kalif van Bagdad het land van Sistan, Balk en Tabaristan ontnomen had, oordeelde die Priesterlijke Vorst het voorzigtig om iets af te staan, schijnbaar goedschiks, aan eenen krijgsman, die in staat was om hem van den troon te bonzen, hij gaf hem het bewind in leen, over de gewesten welke hij met zijn zwaard reeds veroverd had en voegde daarbij een verbod om Farsistan te verwoesten; *Yacoub* nam deze voorwaarde aan, maar hij bleef toch altijd belust op de rijke velden van Farsistan. De werkzaamheid van zijnen aard, liet niet toe dat hij rust had, hij maakte zich meester van Khorazan, van Tabaristan en van het land der Dilemnicen; zoo veel voorspoed verdubbelde de ongerustheid van den zwakken *Kalif*, doch dezelve vermeerderden nog aanmerkelijk, toen hij zag dat *Yacoub* zijn verbod trotseerde en gewapenderhand in Farsistan viel. De *Kalif* stond toen aan *Yacoub* ook dat gewest af, hetwelk hij toch niet langer verdedigen kon. Deze stap echter deed *Yacoub* duidelijk zien hoe zwak de *Kalif* was, en hij verachtte eenen Vorst die geen leger wist aan te voeren, die zijne landen en staten niet in gehoorzaamheid wist te houden, en zijne scoutmoedige onderdanen te bedwingen, al hetwelk hem het besluit deed nemen om den troon der Kalifen om verre te werpen. Maar de Kalif verdedigde zich en was overwinnaar. *Yacoub* woedend, omdat hij de nederlaag gekregen had, bragt een nieuw leger op de been, en rukte op tegen *Bagdad*. Eene gevaarlijke ziekte kon de drift naar wraak die hem beheerschte niet weerhouden. De Kalif bevende voor de gedachte van te zullen bezwijken, schaamde zich niet om zich te vernederen voor eenen krijgsman, die zijn onderdaan geboren was, en zond Gezanten tot hem. De fiere *Yacoub* liet zich zijnen sabel brengen, een stuk droog brood en een' uije. „Brengt dit antwoord aan uwen „Meester, zeide hij hun, ziet hier wat *Yacoub* zegt, „ik ben ziek, indien ik sterf, dan zult gij van mij „verlost zijn, en ik van U, maar indien ik blijf leven, „dan blijft dit zwaard tusschen U en mij opgehangen; „ik zal U, met dit zwaard treffen tot dat ik verkrijg „wat ik verlang. Indien de overwinning U begunstigt, dan zullen droog brood en uije mij genoeg „zijn, ik zal dan den Scepter nederleggen." Dit antwoord vervulde het hof van *Bagdad* met schrik en verbaasdheid, maar hetzelve werd weldra weder gerust gesteld door de tijding van den dood van *Yacoub.*

DE SAMANIDEN

Hunne magt.

Herstel der Letteren in Perzie.

Zijn broeder *Amrou*, was wel de erfgenaam der magt, maar niet der begaafdheden zijns broeders, die ook zi

(*Het vervolg op den kant van deze bladz.*)

onderscheiden lotswisselingen in de gevangenissen van *Bagdad* het leven verloor. *Ismaël* die overwinnaar was van *Amrou*, vereenigde weldra onder zijne heerschappij, Reij en Ispahan, Manzaderan en Sistan. *Ismaël* was een krijgshaftig maar ook een regtvaardig Vorst. De pachters der openbare belastingen, gebruikte te Reij een gewigt, hetwelk veel zwaarder was dan dat hetwelk men te Bochare, hoofdstad der Samaniden bezigde. *Ismaël*, onderrigt van deze vexatie, gaf bevel dat deze daadzaak moest geconstateerd worden, en deed al het goud hetwelk op eene onbehoorlijke wijze aan zijne onderdanen onttrokken was, dadelijk terug geven. *Ismaëls* zoon *Amhed*, was dapper gelijk zijn Vader, maar 's Vaders goedheid en regtvaardigheid had hij niet overgeërfd, hij stierf vergiftigd door zijne slaven.

Nasrh, die zeer jong den troon beklom, ontmoette de gevaarlijkste mededingers in zijne eigene familie, hij wist dezelven door zijne dapperheid te beteugelen. Dit was zijn geringste aanspraak echter nog die hij op waren roem had. Want terwijl zijne volken, zijne onpartijdige billijkheid beminden, zoo bewonderde men ook zijne liefde voor de kunsten en wetenschappen. Dag en nacht was hij omringd van geleerden en kunstenaars, die gedurig bezig waren om zijne onderdanen uit de diepe barbaarschheid te trekken, waarin de eerste overwinningen en veroveringen der Arabieren hen gestord hadden. Terwijl sommigen hunner gedurig bezig waren om de Perzen van hunnen tijd bekend te maken met de uitmuntende werken die uit de pen der Grieken van de oudheid voortgekomen waren, vervaardigden *Avicenna* en *Rhazis* werken, die bestemd waren om de gronden der geneeskunst te onderwijzen. *Roudegui* bezong in harmonische en verheven verzen de schitterendste tijdvakken uit de geschiedenis en begeleidde zijne gezangen met zijne luit. *Nasrh* overlaadde zijne dichter met eerbewijzen en rijkdommen. Twee honderd slaven moesten hem altijd dienen, en vier honderd kemels werden gebruikt om zijne bagadje te dragen. Het was aan dezen lievelingsdichter, dat de onderdanen van *Nasrh* zich vervoegden, om gewigtige gunsten te verwerven. Ongerust, omdat zij zagen dat hun *Emir* zijne hoofdstad Bochara verliet, en dat hij zijn verblijf te Merou scheen te verlengen, vervoegden zich de grooten en aanzienlijken, die beducht waren hunnen Vorst de oude Rijksstad te zien verlaten, en bezwoeren *Roudegui*, dat hij toch door zijnen invloed den ondergang dier stad mogt verhoeden. *Roudegui* maakte dichtstukken, in welke hij de schoonheden van *Bochara* verhief, de aangename ligging en bevallige omstreek beschreef, en alle herinneringen die belangrijk waren voor de Samaniden, met zorgvuldigheid ophaalde, en hij wist, om deze verzen op te zingen, den oogenblik te vinden, dat de Vorst na het eindigen van eenen maaltijd, zich tot de zachtste aandoeningen opgewekt wordt. En hier werd de poging door eenen gewenschten uitslag bekroond: de Vorst ontwaarde bij het hooren dezer gezangen dat zijne geheele liefde voor de plaats, alwaar hij geboren was ontwaakte, en brandde van verlangen om dezelve weder te zien. De dichter genoot de zoetste belooning, welke immer aan een man van verheven' talent te beurt kon vallen, hij werd bewonderd door de geleerde lieden.

Midden onder die bewegingen der geweldigste oor-

(*Het vervolg op de volgende bladz.*)

logen, bleven de letteren aanhoudend bloeijen in Perzie. De zeven laatste Vorsten dezer Dynastie, gekweld door den opstand hunner onderdanen, zagen zich hunne Provincien ontrukken, dan eens door de volgelingen van *Ali*, dan weder door de Turken en door andere volken. Minder krijgslieden dan hunne naburen minder barbaarsch, meer getrouw aan hunne verbonden en verdragen, werden zij echter ongelukkig; maar de nakomelingschap zal zich altijd met dankbaarheid herinneren, dat de Samaniden de fakkel der letteren, die sedert den inval der Muzulmannen in Perzie uitgebluscht was, weder ontstoken hebben.

GENGIS-KAN
EN ZIJNE
VEROVERING
VAN HET
PERZISCHE RIJK.

Van de aanvallen die op Perzie gedaan zijn en de verwoestingen, welke dat Rijk heeft geleden, is er welligt geen verderfelijker voor hetzelve geweest dan de geweldadige inval, welke *Temoudgin*, naderhand *Gengis Kan* genaamd, in hetzelve gedaan heeft. Diep uit de schrikkelijke woestijnen van het noordwestelijk Azie, was dit onweder opgekomen, een groot deel der Tartaarsche horden ten onder gebragt hebbende, wist *Gengis-Kan* het zoo ver te brengen, dat zij hun zwervend leven lieten varen, en hij vestigde bij hen eene gestrenge levens- en krijgstucht, hij stelde hoofdlieden aan over de tien tallen, honderd tallen en duizend tallen, en een opperhoofd over elk tienduizend tal, en hij stelde de straf des doods over elken lafhartigen die voor het aangezigt des vijands de vlugt nam. Hij was reeds meester van Cataï, en had het geheele noorden van Azie bereids ten onder gebragt, zoodat hij nog niets anders dan ijzer bezat, geene andere metalen had dan het staal waarmede hij zijne vijanden overwonnen had. Hij zond afgezanten naar Perzie, doch deze vonden slecht onthaal bij den Landvoogd der Grens-provincie. *Gengis-Kan* vroeg voldoening voor deze belediging, doch verkreeg dezelve niet, en trok toen tegen Perzie op, om wraak te nemen, met zeven maal honderd duizend Tartaren, een klein gedeelte daarvan was genoegzaam om vier honderd duizend Perzen te verslaan. De schoone stad Bochara, beroemd door geheel het Oosten door wetenschappen, kunsten, koophandel en beschaafdheid, waarvan die stad het verblijf geworden was, viel in de handen van *Gengis Kan*. Deze geweldige overwinnaar, ongeloovig aan de wonderen en de leer van *Mahomed*, ontheiligde zijne Moskée, zij werd de prooi der vlammen. Alle gewesten ten Oosten en ten Zuiden van de Kaspische Zee, onderwierpen zich aan zijne wetten; en de Sultan van het Perzische Rijk, *Mahomed*, na langen tijd van de eene plaats naar de andere gezworven te hebben, na zich zijne schatten te hebben zien ontnemen, na zijne vrouw en de meeste zijner kinderen door het vijandelijk moordzwaard te hebben zien omkomen, stierf, verlaten van zijne eigen onderdanen, op een klein eilandje van de Kaspische Zee.

Terwijl echter de woeste Tartaren van *Gengis-Kan* Perzie als overwinnaars doorliepen, het veld verwoestende, de steden uitplonderden, en de Perzen bij duizenden vermoorden, ondernam *Djejaleddin*, zoon van *Mahomed*, om een dam te stellen tegen den stroom van barbaren, die zich over het Perzisch Rijk uitgestord had. Omtrent zeventig duizend dapperen, onder zijne vanen vereenigd hebbende, durfde hij aan de landvoogden van *Gengis-Kan* een veldslag aanbieden; tweemaal was hij overwinnaar. De Tartaarsche Monarch de eer zijner wapenen willende herstellen, kwam hem zelve bevechten; en misschien was hij ook zelve overwonnen geweest, indien zich de tweedragt niet onder het leger der vijanden geopenbaard had. *Gengis-Kan* dreef zijnen vijand voor zich uit tot op de oevers van den Indus, doch dáár had hij nu ook eenen tot wanhoop gebragten vijand te bevechten. Te vergeefs stortten de Tartaren zich op de rangen der Perzen, langen tijd vonden zij den dood, zonder in staat te zijn om die rangen te kunnen breken. Maar *Gengis-kan* voerde steeds nieuwe horden barbaren tegen hunen gelederen en de Perzen vielen bijkans alle onder hunne slagen.

Djélaleddin, die nog slechts een klein hoopje dapperen rond om zich had, wier moed toch niet meer in staat was om hem te verdedigen, en wetende dat *Gengis-kan* bevel had gegeven om hem levend te vatten, verkoos hij eenen bijkans zekeren dood boven onwaardige boeijen. Omringd van slechts een handvol dappere mannen, en voor, en ter zijde der vijand, moest hij met de wapens in de hand sneuvelen of zich in den Indus storten. Gedreven tot op den uitersten oever, geene schuiten noch bruggen hebbende, bespeurde hij zijne moeder en kinderen, die hem smeekten dat hij hun liever het leven zoude benemen, dan hunne eer en leven ten speelbal te laten van eenen woesten overwinnaar; hij werpt zich in hunne armen, en na dezelve met tranen besproeid te hebben, geeft hij bevel om ze allen in den vloed neder te werpen, die ook reeds een gedeelte zijner schatten verzwolgen had. Gezeten op een moedig ros, snelt hij met hetzelve in de stroomende rivier, duizendmaal den dood trotserende; en nogtans gelukte het hem om den anderen oever te bereiken.

Zijne Staten, zijn familie, en zijn leger verloren hebbende, was *Djélaleddin* gedwongen om den nacht op een' boom door te brengen, ten einde zich te beveiligen tegen de wilde beesten, welke zich in de nabijheid van de rivier ophielden. Den volgenden morgen zag hij eenige Perzische soldaten die zijnen moed nagevolgd hadden, en allengs vereenigden zich weder vierduizend mannen rondom hem, en weder moed vattende herstelde hij de verloren zaken weder zoo verre dat hij eerlang Faver, Khoulistan, Aderbigian, Mesopotamie en Georgie heroverde. Hierbij had hij het moeten laten berusten, maar hij wilde volstrekt ook Syrie ten onderbrengen, en in dit ontwerp leed hij schipbreuk. Een zoo dapper Vorst had ook eene ziel moeten hebben, die ontoegankelijk was voor de aanloksselen van weelde en wellust, maar het tegendeel gebeurde. Hij geloofde dat hem alles vrijstond, om dat hij veel overwonnen had, hij beschouwde zijne onderdanen slechts als werktuigen, die geene andere bestemming hadden dan om zijne grilligheden te voldoen. Niets kon men zich tirannischer en ongerijmder voorstellen dan zijn gedrag. Zijne buitensporigheden waren zoo erg, dat het volk door dezelve afgemat, een' nieuwen inval der Mogollen als een geluk beschouwden. Verlaten van zijne vrienden, te lafhartig om zich te verdedigen, moest *Djélaleddin* eene schuilplaats zoeken bij de Curden van *Diarbekir*. Hij werd gedood door een' man wiens broeder hij om het leven had doen brengen. *Gengis-kan* gaf nu de Landvoogdij van Perzie aan *Tuli* den vierden zijner zonen. Sedert gehoorzaamde Perzie aan de Landvoogden, welke de Mogol uit Caracouroun zond om hen te regeren. Toen werd de bevolking van dat land vernieuwd door de barbaren van het Noorden, terwijl Perzie aan de Tartaren geleerden opleverde, die zich bevlijtigden om hen uit hunne diepe onwetendheid te trekken. *Holangonkan* tukte in 1254 in Perzie, aan het hoofd van een talloos leger Mogollen, om de Kalifen van Bagdad ten onder te brengen, en zich meester te maken van klein Azie.

WAARDE LANDGENOOTEN!

Wij hebben gewisselijk onder de menschen, die met ons leven, geene, die ons meerdere zorg verschaffen, dan hen, aan welke wij ons lot verbonden, of dien wij het aanzijn hebben gegeven. Het zijn onze echtgenooten en kinderen, wier welzijn ons zoo na aan het harte ligt, en welker leed ons zoo diep treft, ja welker redding uit dreigende gevaren, niet te duur zoude zijn al moest het ons eigen leven gelden: zoo sterk zijn de banden der liefde en des bloeds.

Maar wij gevoelen ook eene aangename gewaarwording voor hen, die met ons in hetzelfde land geboren zijn, dezelfde zeden vertoonen, en op den naam van Nederlander trotsch zijn, omdat zoo menige deugd in dat land uitblinkt, welke men niet zoo algemeen in andere landen ontdekt. Die betrekking op onzen landgenoot, laat zich in volle kracht gevoelen, wanneer wij hem zien verdrukken, of ter gunste van eenen vreemden zien benadeelen; dan woelt in ons hart de vaderlandsliefde, en deze was eertijds magtig genoeg om wonderen te doen.

Alle redelijke schepselen van welken landaard, hebben op onze goede gezindheid jegens hen aanspraak, en de Evangelische lessen omtrent deze betrekking op onzen medemensch, zijn niet te vergeefs geschreven in het onschatbaar boek des leven. Zien wij iemand lijden, dan zal immers het gezigt van dien lijder genoegzaam zijn, om in ons de vraag te verwekken: „is er dan geen middel tot redding?” Deze vraag brengt onmiddelijk eene andere voort: „kan ik ook iets ten hulpe toebrengen?” en dra is er zooveel opgezameld, dat de ongelukkige in armoede verzorging, in smarten verligting en in droefheid opbeuring mag genieten. Zoo gelukkig is de menschenliefde in hare bedrijven.

Behalve de betrekkingen, die daar opgenoemd zijn, gevoelen wij ons nog zeer naauw verbonden aan een gedeelte van het menschdom, dat met ons eenstemmig denkt in de vereering van het Opperwezen en met ons hetzelfde middel ter zaligheid, als het eenige erkent en aanneemt: het zijn onze geloofsgenooten, onze broeders en zusters in den Heere Jezus Christus! Gelijk de leden van ons ligchaam elkander behoeven en het eene lid lijdende, ook de andere in die smarte deelen, zoo ook hebben Christenen elkander noodig en kunnen omtrent elkanders wel of kwalijk zijn niet onverschillig wezen. Is het hoofdgebod van het Evangelie niet Christelijke liefde? en heeft de wijsheid van Jezus en zijne Apostelen, alzoo niet duidelijk bewezen, dat zonder die Christelijke liefde, het Christendom onbestaanbaar was? De tijden mogen veranderd zijn, land- en geloofsgenooten! de behoeften van het Christendom zijn nog dezelfde: het klinkt nog even helder in onze ooren als in die der discipelen: „dit is mijn gebod dat gij elkanderen lief hebt.” Het bevel heeft nog apostolische kracht: „weent met den weenenden!” Het is nog eene onloochenbare waarheid, dat zelfs Engelentaal zonder liefde, klanken zonder beteekenis zijn, en de belofte, die eens van de heiligste lippen vloeide: „zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden” heeft ook nimmer iemand bedrogen.

Vraagt gij nu, mijne medechristenen! of er zich niet altijd blijken vertoonen, van der christenen liefde en zucht tot weldadigheid? O! dan zeggen wij van blijder harte, dat men moeijelijk elders zoo veel opene harten zal vinden voor de milddadigheid, dan in het land onzer inwoning. Vraagt, of er weder hulpbehoevenden zijn, die onze ondersteuning vragen niet alleen, maar er met bitterlijk geween om kermen? Ach! dan wijzen wij U, met bloedende harten, op een gansch volk, dat lijdt, en treurt en kermt en de smeekende oogen gevestigd houdt op die Christenvolken, welke in vrede hunnen God en Zaligmaker eeren en dienen. Dat volk zijn de Grieken; bewoners van hetzelfde werelddeel, waarin ons Nederland ligt; belijders van de Christelijke leer en in Jezus met ons verlossing en zaligheid zoekende. Een volk in de vroegste tijden reeds gunstig bekend en beroemd, om deszelfs goede gezindheid als heidenen en voordeelige beoefening van kunsten en wetenschappen, en van hetwelk Europa geleerd heeft, hoe zich in die schoone kunsten en nuttige wetenschappen te beschaven. Dan gaan wij verder. Onder dat volk is het Christendom reeds ten tijde der Apostelen gevestigd en Paulus, die wijze en volijverige Godsgezant, waagde het, dáár de leer van onzen gezegenden Verlosser bekend te maken en te doen belijden, welke van daar weldadig is voortgeplant onder andere natien, en eindelijk ook tot ons genaderd, voor welk voorregt wij de eeuwige Goedheid nog onop-

(*Het vervolg op de kant van deze bladz.*)

houdelijk dankzeggen. Zegt mij, land- en geloofsgenooten! of zulk een volk geene aanspraak heeft op onze erkentelijkheid, al ware het dat de nood er niet knelde? Maar hoe veel te meer nu, daar het vertrapt en verguisd wordt, door eene natie, die met bittere beschimping den Christen beschouwt, en hem nooit anders wil noemen dan *Christenhond*. Die onderdrukkers van een gedeelte onzer Christenheid zijn de Turken; verachters van Jezus en vereerders van eene valsche leer: dweepzieke onderdanen van eenen tiran en gewillige uitvoerders van alle soorten van wreedheid en onbarmhartigheid. Dat volk heeft eenmaal het goede Griekenland overmeesterd en der Turken dwingelandij heeft er geheerscht van dien tijd af tot heden toe.

Geen wonder, dat de Grieken, eenmaal het vertrappen moede, en opziende naar hulp van hooger hand, de gehoorzaamheid opzeiden aan het Turksch beheer en hunne vrijheid terug wenschten; wie kan zoo iets afkeuren? ja wie juicht het niet toe, die bij ondervinding weet, wat het zegge, onderdrukt te worden? Het laat zich ten minste moeijelijk gelooven, landgenooten! dat de vraag in u zal opkomen, of het Grieksche volk, door hunnen opstand niet meer oproerzucht dan vrijheidsliefde betoont, en of deszelfs pligt niet ware te gehoorzamen aan de magt over hen gesteld? Wij zouden dan moeten voorstellen, of onze voorouders ook niet met den naam van oproermakers moesten benoemd worden, toen zij in de 16de eeuw het Spaansche juk afschudden en 80 jaren voor hunne vrijheden streden? Wij zouden verder moeten vragen, of wij zelven dan ook geene opstandelingen waren, toen wij het Fransche volk geene onderwerping meer wilden bewijzen?

Behalve dat, vraagt de regtgeaarde menschenmin niet naar de oorzaken, welke de ongelukkigen in het lijden hebben gedompeld; hij snelt slechts toe, geeft verzachting, troost met woorden en daden, en gevoelt de zoete bewustheid zijnen pligt te hebben volbragt. Dat vragen de Grieken ook aan ons, en oordeelt, mijne medechristenen! of zij niet vragen uit nood. De Turksche regering, altijd aan dwinglandij gewoon, erkende sedert lang de eigendommen der Grieken niet; maar wist dezelve op de eene of andere wijze hun te ontnemen en zich toe te eigenen. Evenmin waren de Grieken van het leven verzekerd, daar het eenen Turk slechts in het hoofd behoefde te komen, om eenen Griek te dooden, alwaar het slechts om zijnen snaphaan te proberen, of uit andere dartele oorzaken, en hij deed zulks, zonder dat men er van de zijde der policie eenige acht op wilde slaan. Zulke soort van moedwilligheid en onmenschelijkheid is verbazend verergerd door den volksopstand der Grieken in 1770; alzoo, dat zij sedert dien tijd aan den ontaardsten spotlust, hoon en bloeddorst blootgesteld waren, en door eenen landvoogd, Ali genaamd, onbarmhartiglijk behandeld zijn, welk monster genoegen schepte in onschuldige christenen op te hangen aan boomen, levend te verbranden, of in stukken te verscheuren, ja zelfs had hij een satansch welgevallen in het afstroopen der huid van den hoofdschedel, of in andere gruwelen, voor welke ons harte beeft om ze te vermelden. Is het nu te verwonderen, waarde landgenooten! dat men onder zulk eene tijgerachtige regering niet langer konde rusten, en dat de vrijheidszucht op verscheidene plaatsen te gelijk ontbrand-

(*Het vervolg op de volgende bladz.*)

de? Is uw harte niet reeds gezind om te doen wat gij kunt, ten einde uwe christelijke broeders en zusters uit de handen van zulke barbaren te verlossen? En nog is u hier maar een gering gedeelte voorgesteld, van de onmenschelijkheid der Turken, omtrent de Grieken, als wij er mede vergelijken, welke gevolgen hun opstand tot hiertoe gehad heeft, en, zonder krachtdadige hulp nog hebben kan. Reeds vijf jaren hebben die beklagenswaardige bewoners van Griekenland hunne grijsaards zien martelen, hunne vrouwen en dochters zien mishandelen en onteeren, en daarna tot slavinnen wegvoeren, hunne kinderen zien verpletteren, hunne krijgsgevangenen zien vermoorden, tachtigjarige bedienaars van de Godsdienst langs de straten zien sleuren en ter slagtbank slepen... Mijn God! zegt ge, is het mogelijk? kan de eene mensch zulke gruwelen aan zijnen evenmensch uitvoeren? Ja, natuurgenooten! dat, en, o jammer! nog veel meer, ondergaat een volk, omdat zij Christenen zijn en aan hunne Godsdienst getrouw wil blijven. Zulk lijden, mag genoemd worden, lijden om den Naam van Jezus; maar ook zulke ellenden moeten ophouden! de menschheid moet alzoo niet langer vertrapt worden! Handen aan het werk geslagen, Christenen!...... Neen! zoo veel wordt er van u niet gevergd, zoo veel mag men niet vergen, van mannen en vaders van huisgezinnen; maar handen geopend tot verzorging van ellendigen, die aan alles gebrek hebben. Het weinige dat van u kan gewacht worden, zal strekken om hongerigen te spijzen, om gekwetsten te verzorgen, om in slavernij zuchtende los te koopen, en zal tevens den moed ontvonken van de dappere Grieken, die nog voor Godsdienst, vrouw en kinderen hun bloed wagen. *Twee stuivers 's weeks* wordt er slechts van u verlangd, gedurende de laatste helft van dit loopende jaar, om uwe gevoelige deelneming te doen blijken in het lot van hen, die slechts tranen tot hunnen troost en jammerklagten tot hunnen toevlugt hebben.

Bewoners van het gelukkige Nederland! Belijders van het menschlievende Christendom! Echtgenooten! die elkanders bijzijn in vrede moogt genieten! Moeders! die uwe kinderen gerust aan uwen boezem ziet dartelen!.... dan gij hebt geenen aandrang meer noodig voor uw teder gevoel. Gij zult gewisselijk uwe giften wel willen toevertrouwen aan hen, die zich openlijk hebben aangeboden om ze in dankzegging te ontvangen, en wier namen wij uit de door hen gedane bekendmaking hier overnemen; zij zijn de Heeren:

G. K. van Hogendorp, Kneuterdijk.

(*Het vervolg op de kant van deze bladz.*)

Mr. *J. C. van de Kasteele*, Noordeinde, N°. 118.
J. D. Janssen, over de Bezuidenhoutsche brug, N°. 421.
I. J. Dermout, Spui, N°. 1.
J. Bosscha, Raamstraat, N°. 85.
H. van Woudenberg, Prinsengracht, N°. 401.
P. van der Breggen Paauw, St. Anthonius Burgwal, N°. 76.
J. G. Schick, Noordeinde, N°. 65.
W. H. Mirandolle, Nobelstraat, N°. 59.
D. François, Luthersche Burgwal, N°. 177.
J. Leesberg, Prinsengracht, N°. 242.
C. J. Schiefbaan, Herderinnestraat, N°. 437.
B. Koster, Wagenstraat, N°. 44.

De bekende denkwijze van deze onze achtingwaardige stadgenooten moet ons overtuigd doen zijn, dat van onze giften het beste gebruik zal gemaakt worden.

's Gravenhage, den 9. Julij 1827.

Verzocht zijnde het bovenstaande te plaatsen, kan de Redactie van ons Mengelwerk dit verzoek niet weigeren. Zij neemt hartelijk deel in de zaak die hier behartigd wordt, maar blijf altijd den wensch koesteren, dat die zaak met meer nadruk behartigd kan worden.

ZEE-TIJDING.

Sedert onze laatsten zijn in Tessel binnengekomen D. Charrosin, van Londen, E. L. Blanc, van Jersey, als bijlegger naar Hamburg, A. Neuman, van Fredrikshaven, H. A. Jongbloed, van Koningsbergen, P. M. Smit, H. S. Falck en B. Sievertsen, van Dramme, I. J. Arens, van Oudsoen, J. E. Geest, van Fahrsund, N. Berultsen en L. B. Flonk, uit Noorwegen, J. G. Bart, van Portsmouth (als bijlegger,) door lekkaadje bestemd naar Riga.

Kapt. F. van den Berg, voerende het schip *de Vrouw Maria*, van Batavia, den 10 Julij te Helvoet gearriveerd, heeft den 4 dito op de hoogte van Goudstaart ontmoet een schip, toonende de vlag van het Kollegie Zeemans-Hoop met N°. 138, zijnde die van Kapt. J. Huges, voerende het schip *Douro*, van Amsterdam naar Oleron; den 6 dito bij Bevezien, een kof, toonende Rotterdamsche vlag, met N°. 126, zijnde die van Kapt. W. van der Horde, voerende het schip *de Hoop*, van Rotterdam naar Belfast, en den 8 dito in de Hoofde, een hoeker, toonende mede Rotterdamsche vlag, met N°. 54, zijnde die van Kapt. C. van Geldere, voerende het schip *de Vrouw Elizabeth*.

Volgens een brief van Kapt. D. Kraijer, voerende het schip *het schoon Verbond*, van Amsterdam naar Batavia, in dato 30 Junij, was hij des tijds met voortdurende tegenwinden zeilende op 49° 20′ N. breedte 5° 18′ W. lengte, hebbende sedert deszelfs vertrek uit Tessel het steeds moeten opwerken; het schip, de equipagie en passagiers waren in den besten staat.

Arrivementen: Aan de Kaap de Goede Hoop (Simonsbaai) Kapt. J. P. Kerkhoven, van Amsterdam; te Valparaiso J. Boele, van Amsterdam, laatst van Montevideo, J. F. Pieters Smit, en P. Petijt; te Bilbao L. Poissonnier; en op de Rivier van Chester, S. Kennedij, alle van Antwerpen; te Gravesend J. Genders, van Harlingen, Kapt Page, van Ostende, D. Davis, en E. Thompson, van Vlissingen, G. Unruh, van Antwerpen, O. A. Wilman, van Brugge en S. Cook, van Medenblik.

. ZETTING *van den prys van het* BROOD, *binnen de Stad Leyden, gebakken overeenkomstig art.* 10. *van het Reglement, in dato den* 3. *Mei* 1819, *beginnende Maandag den* 16 *Julij* 1827.

Het Rogge-brood van *één pond vier oncen*, *Nederlandsch gewigt*, van zuivere Rogge gebakken, om .... 16 cent.
Het Tarwe-brood, van *zeven oncen*, het *beste soort*, en het Fransch brood, van *zes oncen vijf looden*, om .... $17\frac{1}{2}$ „
Het Huisbakken-brood, van *zeven oncen*, om $16\frac{1}{2}$ „
Het *minste soort*, of zoogenaamde Krop uit de Zak, van *zeven oncen*, om .... $12\frac{1}{2}$ „
Meerder of minder gedeelte naar evenredigheid.

. Getrouwd:

Mr. J. V. WESTRIK
EN
C. E. PARADYS.

LEYDEN den 12 Julij 1827.

. Heden overleed, aan de gevolgen van Borstziekte, in den ouderdom van 16 jaren, WILHELMINA ELISABETH HENRIETTA, oudste Dochter van

H. ROSKES.

LEYDEN 13 Julij 1827.

PRIJS-COURANT DER EFFECTEN.

Amsterdam den 14 Julij 1827.

Holland,	Werkelijke Schuld .	$2\frac{1}{2}$ pCt.	f $53\frac{1}{2}$	a 54
	Rest. Uitgestelde dito		- $\frac{13}{16}$	a $\frac{7}{8}$
	Kans-Biljetten		- $18\frac{1}{4}$	a $18\frac{1}{2}$
	Stellen van uitgeloten dito . .		- 6500	a 6000
	Amortisatie-Sijndic.	$4\frac{1}{2}$ pCt.	- $97\frac{1}{4}$	a $97\frac{3}{4}$
	Domein Losrenten .	$2\frac{1}{2}$ „	- $88\frac{3}{4}$	a 90
	Handel-Maatschappij	$4\frac{1}{2}$ „	- 89	a $89\frac{1}{2}$
Frankrijk,	Inschrijving Grootb.	5 „	- —	a —
	Dito op dito	3 „	- $72\frac{3}{4}$	a $73\frac{1}{4}$
Rusland,	bij *Hope en Comp.* .	5 „	- $100\frac{1}{2}$	a 101
	Ins. op 't Grootb. .	6 „	- $53\frac{3}{4}$	a 54
Pruissen,	Obl. Neg. Londen .	5 „	- 107	a $107\frac{1}{3}$
	dito in Londen van	1822 . .	- 107	a $107\frac{1}{2}$
Spanje,	Obl. bij *Hope en Comp.*	$5\frac{1}{2}$ pCt.	- $22\frac{1}{2}$	a 23
	Nieuwe geldl. van 1822		- $9\frac{1}{2}$	a 10
Oostenr.,	Obl. bij *Gollen Comp.*	5 „	- $77\frac{3}{4}$	a $78\frac{1}{4}$
	dito	4 „	- 63	a $63\frac{1}{2}$
	Certificaten	$2\frac{1}{2}$ „	- 42	a $42\frac{1}{2}$
	Neg. Metaliek ...	5 „	- $86\frac{3}{4}$	a 87

. ZUIVERING VAN LEGALE HYPOTHEKEN.

Uit een exploit van GERRIT VAN DEN BERG, Deurwaarder bij de Regtbank van Eersten Aanleg, zitting houdende te Leyden, de dato 14 Julij 1827, behoorlijk geregistreerd, blijkt dat WILLEM SIEBERS, *Commissaris van de buiten Veeren*, en JOHANNES HOPMAN, *Koopman*, beide wonende te Leyden, bij acte van den negenden Julij 1827, behoorlijk geregistreerd, ter Griffie van voorn. Regtbank, hebben doen deponeeren Copie Collationnée van een Acte van Koop en Verkoop, gepasseerd voor den Notaris JACOBUS VALK, resideerende te Leyden en getuigen, in dato den 9 Junij 1827 behoorlijk geregistreerd en bij den Bewaarder der Hypotheken op den 15 Junij 1827 behoorlijk overgeschreven; bij welke Acte van Koop en Verkoop aan hun door ANTHONY BERNARDUS BARKEY, *Nicolaaszoon*, wonende te Leyden, in qualiteit als gemachtigde van CATHARINA MARKS, Weduwe van HUIBERT VAN INGEN, *Logementhoudster*, wonende binnen Leyden, aan den Rhijn bij het Rotterdamsche Veer, blijkens onderhandsche Procuratie in dato 8 Junij 1827 behoorlijk geregistreerd den volgenden dag bij den Ontvanger POTGIETER te Leyden, ten prijze van ééne Gulden ééne Cent, is verkocht:

1°. Een HUIS en ERVE, geapproprieerd tot het houden van *Logement*, van ouds genaamd *DE POST IN DE STAR*, staande en gelegen te Leyden aan den Rhijn bij het Rotterdamsche Veer, omtrent de Mandemakersteeg, op de hoek der Joost van Zonneveldspoort, te voren geweest drie *Huizen en Erven*, belend aan de eene zijde *Andries van den Berg* en aan de andere zijde de meergemelde Poort, onder het Bon Gasthuis Vierendeel, Numero's 196, 150 en 150a, Wijk 4 Numero 134.

2°. Een HUIS en ERVE, geapproprieerd tot *Pakhuis*, staande en gelegen te Leyden voornoemd, aan de Westzijde der Joost van Zonneveldspoort, uitkomende aan den Rhijn, omtrend de Mandemakersteeg, belend aan de eene zijde het voorgaande Perceel en aan de andere zijde *Anthony Turion*, onder het Bon Gasthuis Vierendeel, Numero 151, Wijk 4 Numero 133, om en voor de somma van f 4300, en dat gemelde *Willem Siebers* en *Johannes Hopman* de bovengemelde Acte de Depot, ingevolge de wet, hebben doen beteekenen, en zulks ten einde te geraken tot zuivering van de legale Hypotheken, waarmede dezelve Perceelen mogten zijn bezwaard, en opdat een ieder die uit krachte van zoodanige Hypotheeken op gemeld Perceelen eenig regt vermeend te hebben, zich gedrage ingevolge de voorschriften der wet.

A. B. BARKEY, *Procureur.*

. De Ondergeteekende verwittigd het geëerd Publiek, dat bij hem voorhanden is een assortiment fraaije *Engelsche* TAFEL- en PIANO-KLEDEN, naar de laatste smaak, tegen de civielste prijzen.

Leyden 16 Julij 1827. F. HOGENSTRAATEN, Mr. *Kamerbehanger.*

. Een HEER genegen zijnde zich in de MIDDAG-KOST te Leyden te willen besteden, tegen een civiele prijs, adresseere zich, per *franco* brieven, onder de letters C M, bij den Boekverkooper F. DE MUNNIK, in de Lokhorstraat, te Leyden voornoemd.

. Ten Kantore van N. NATHANS, op den Nieuwen Rijn te Leyden, zijn nog te bekomen in de *Zesde* en laatste *Klasse* der *136ste Kon. Ned.* LOTERIJ, die op aanstaande *Maandag* begint te trekken, HEELE en GEDEELTENS van LOTEN, in *Koop* en in *Huur*, volgens Conditie.

. J. WESSELING en H. WESSELING, Makelaars, zullen op Vrijdag den 20 Julij 1827, des namiddags ten half vier ure, te Amsterdam in *de witte Zwaan*, op den Nieuwendijk, presenteeren te verkoopen: Eene extra mooije frissche partij Dennen, Rondhouten, Greenen, Eiken, en andere HOUTWAAREN. Liggende als bij Notitie wordt aangeweezen, die aan het Kantoor van BONTEKONING en AUKES, te bekomen zijn.

. Op Vrijdag den 20 Julij 1827, des avonds te 7 uren, zal men ten huize van JAN PAULUSZ. VAN DER MEY, te Rhijnsburg, in het openbaar, op *Regterlijke Authorisatie*, veilen en verkoopen: N°. 1. Eene HUISMANS WONING, met Stalling voor Hoornvee en Paarden, twee Schuren, twee vijf roeden Hooibergen, en verder getimmerte, alsmede een Tuin en Boomgaard, groot voetstoots 28 roeden en 39 ellen, bekend onder N°. 61, staande en gelegen in de Koestraat te Rhijnsburg. N°. 2. En een partij wel toegemaakt TEELLAND, groot 85 roeden en 16 ellen, gelegen in den Elstgeester Polder, onder Voorhout. Breeder bij biljetten omschreven, en intusschen nadere informatie te bekomen ten Kantore van den Notaris K. KONING, te Warmond.

. Op Zaturdag den 21 Julij 1827, zal men binnen Leyden in het Logement aan den Burg, op *Regterlijke Autorisatie*, publiek veilen en verkoopen: Een zeer hecht, sterk en onlangs veel vernieuwd HUIS en ERVE, voorzien van diverse meest behangen beneden- en bovenkamers, Keuken, Binnenplaats, Zolders en veele Commoditeiten, staande en gelegen aan de Noordzijde van den Ouden Rhijn of Amsterdamsche Veer, Wijk 6 N°. 127; daags vóór en op den Verkoopdag, des voormiddags van 10 tot 12, en des namiddags van 3 tot 5 ure, te zien; zijnde inmiddels nadere informatie te bekomen bij den Notaris VAN KLINKENBERG DOZY, te Leyden voornoemd.

. Bij den Boekhandelaar C. C. VAN DER HOEK te Leiden, is onlangs uitgekomen:

A. F. LUDERS Proeve eener oordeelkundige geschiedenis van de bij *gevaccineerde* waargenomene KINDERZIEKTE; vertaald en met Aanhangsels vermeerderd door J. DE BRAAUW, *Med. Dr.* te Woerden, één Deel, in 8vo: à f 2. 90.

Aanhansel op het grondig onderwijs in het *Italiaansch Boekhouden* van H. DESAGULIER, door een Beoefenaar en Onderwijzer dezer Wetenschap, in 8vo.: à f 1. 25.

Guide de la Ville de Leide, 1 vol. avec un plan de la Ville, en 8vo. Cartonné, f 1. 90.

. Bij de GEBROEDERS THOMPSON, Boekdrukkers te Rotterdam, komt van de pers: ZONDAGS SCHOOL VOOR ROOMSCH-KATHOLIJKEN, tot oefening van Huis aandacht, bestaande in *Zedelijke Uitleggingen en Bemerkingen op de Zon- en Feestdagen* van het geheele jaar, door L. ENGBERS, *R. K. P. en P.* te Vasse; 2de verbeterde Druk. Dit belangrijk Werk, dat men niet genoegzaam kan aanprijzen, wordt voor den geringen prijs van f 2 op postpapier, à f 1. 40 op ordinair papier in leêre band en à f 1. 10 c. ingenaaid, afgeleverd. Dezelve worden niet in commissie verzonden. — Bij dezelve en bij hunne *Correspondenten* wordt mede uitgegeven: *Bericht van Inteekening* op eene nieuwe Uitgave van de WARE GODSDIENST, door P. SCHOUTEN; verbeterd door M. A. VAN STEENWYK, *R. K. P. en Pr.* te Soetermeer. — De Heeren Boekhandelaren gelieven hun benodigd getal op te geven, daar deze Werken niet in commissie worden verzonden.

Te Leyden bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER EN ZOON, op de Breedestraat.